

عنوان مقاله:

بررسی جابه جایی واجی در زبان ایرانی میانه و ایرانی جدید

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 4، شماره 12 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

محمد رضا احمدخانی - استادیار دانشگاه پیام نور ورامین

خلاصه مقاله:

جابه جایی واجی فرایندی که در آن ترتیب واج ها معکوس می شود موضوع مطالعات بسیاری بوده است. جابه جایی واجی می تواند منظم یا غیرمنظم باشد. این فرایند در حوزه واج شناسی، مطالعه همزمانی را به مطالعه در زمانی پیوند می دهد. هدف این مقاله، بررسی جابه جایی واجی در زبان فارسی معاصر و نیز به طور در زمانی در زبان پهلوی (ایرانی میانه) و فارسی معاصر است. پس از مقدمه، ماهیت فرایند جابه جایی واجی از دیدگاه های مختلف بررسی و سپس به انواع این فرایند اشاره می شود. در بخش اصلی مقاله، داده های زبان فارسی و پهلوی بررسی می شود. تحلیل داده ها نشان می دهد که در زبان فارسی، جابه جایی واجی در چارچوب نظریه بهینگی به منظور رعایت اصل آرایش رسایی، قانون برخورد هجایی و محدودیت عدم آغاز هجایی پیچیده، انجام می پذیرد

کلمات کلیدی:

جابه جایی، واجی، واکه، همخوان، هجا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/853003>

